

други геури са показватъ. — Юмеръ дѣ сжъ на кое са мѣсто.

Турчинътъ — Е тука на близу.

Юмеръ — Хайдѣ! да ги нападнемъ. (Съ по-  
жове въ ржжъ Хасанъ уплашенъ остава назадъ).

(Младенъ съ дружината си минува връхъ сѣвната.  
Хасанъ ся скрива. Българитъ ся прислѣдватъ отъ  
Турцитъ. Хасанъ остава самъ на сѣвната и щомъ  
виждава Мирча избѣгва).

## ЯВЛЕНИЕ V.

Мирчо, Петръ.

Петръ — О колко е тѣжко! кога чловѣкъ  
изгуби надѣжда. Отчайванието за него е по сви-  
рѣно и отъ самата смъртъ. Подобръ смъртъ отъ  
колкото робство! . . . Драгий ми Мирчу! За  
насъ нѣма вече надѣжба за спасение; за насъ не  
остава вече прибежище въ тая земя дѣто наша-  
та свобода на вѣчно изчезва. Азъ немога вече  
да живѣя въ нея и да тѣпча прѣстѣтъ, що по-  
ни кръвтъ на толкова наши братия. Тѣхнитѣ  
души съ голѣмо негодувание глѣдатъ милото  
имъ отечество порабощено и угнетено въ непри-  
ятелски ржѣ. Далечъ, братѣ, отъ това наше о-  
течество, дѣто за насъ владѣе днесъ грозна смъртъ  
Тукъ кръвта на нашитѣ братия ихти горко  
подъ браката на върлитѣ душмани.

Мирчу — Дързость, брате! на дѣжбата на ю-  
нашното сърце не трѣбва никогда да стѣлабва.  
Юнакътъ трѣбва да ся надѣе до самата си смъртъ.  
Нашитѣ братия, пълни съ надѣжба, стояха мжжъ  
ки противъ многобройнитѣ войски на неприате-  
ли и благодарно пролѣха кръвтъ си на бойното  
поле. Днесъ смъртъта за тѣхъ е самата имъ у-  
тѣхъ. За насъ не остава друго, освѣнъ да пос-  
тѣвимъ по тѣхния благороденъ примѣръ. — Да  
умрѣ човѣкъ за отечеството си не е една це-